

Catalunya, sense president; tornar a començar

written by Redacció Unilateral | 14 de maig de 2019

El president Carles Puigdemont, des de l'exili, ha clarificat les seves intencions polítiques i el seu propòsit de voler ser eurodiputat. La seva tasca, per tant, passarà a ser una feina de grup de pressió o de creació d'opinió, i abandonarà definitivament les funcions executives que legítimament podia exercir com a president doblement electe del poble català.

Efectivament, segons ell "No vam venir a l'exili per quedar-nos quiets, i en aquest any i mig ho hem demostrat: hem parlat amb molta gent per explicar que està passant a Catalunya. Ens presentem al Parlament Europeu per continuar fent aquesta feina". És a dir, es va plantejar l'exili europeu com una forma de propagar un ideari polític i no com l'espai des del qual instigar i fomentar la independència de Catalunya amb fets concrets i accions incisives.

Els seus postulats passen perquè "Anem a Europa per defensar Catalunya, el dret a l'autodeterminació i dels nostres drets i llibertats. I denunciar la repressió: volem treballar per la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats", i així aconsegueix que l'efectivitat de la declaració d'independència i la voluntat democràtica dels catalans quedi ajornada, tenint en compte que la comunitat internacional només es posiciona davant de fets i no quan hi ha discursos o retòriques més o menys raonades.

"Els nostres objectius tenen a veure amb el que ens va portar a l'exili i amb la feina que hem fet durant aquest any i mig

amb pocs recursos. Volem defensar els interessos de la societat catalana davant dels incompliments de l'Estat espanyol", diu Puigdemont. Amb prou bona voluntat però per acabar fent de caixa de ressonància d'una situació nacional minoritzada, la qual té com a única virtut la de donar més temps a una reorganització de forces efectives arreu dels Països Catalans.

La seva visió, tanmateix, és ambiciosa i diu que "Volem contribuir en la lluita contra l'extrema dreta i la xenofòbia, que amenaça la diversitat i les minories. Necessitem reforçar la democràcia a Europa: tolerància zero amb els incompliments dels estats davant del respecte pels drets humans". Europa s'enfronta a problemes durs que requereixen solucions dures. I com sovint diu, Jordi Graupera, candidat a l'alcaldia de Barcelona, de Barcelona és capital-Primàries, en un escenari d'enduriment: o la mentalitat és per guanyar o la mera supervivència és el fracàs i el retrocés, i per això és imprescindible, en tot moment, no anticipar rendicions i facilitar negociacions.

I d'una manera repetitiva, tot i el temps passat lluny del país, i enmig d'un judici ignominiós, encara viu s'esperances, del tot inexplicables, doncs, admet que "Exigim el compromís de l'Estat perquè respecti el reglament de la Unió Europea. A Espanya li convindria que tots els representants escollits, també els presos i exiliats polítics, puguin exercir la seva activitat política amb normalitat. Seria la millor imatge que podria donar a Europa". Una vegada més, tot plegat, en tessitura de reforma espanyola i de revisió dels seus objectius per defugir d'emplenar l'autodeterminació.

I és que per més que vulgui que "Només estarem en aquell grup parlamentari europeu que demostrí explícitament el seu compromís i respecte pels drets humans, i pel dret a l'autodeterminació. Això exclou el grup liberal", això l'abocarà, en el millor dels casos, a una política marginal, llevat que sense poder arribar a ser europarlamentari "per

imperatiu legal" exerceixi de president dels catalans. En aquest cas, pel fet de tenir tota la legitimitat pot desenvolupar les seves funcions de direcció i control, al marge de les institucions autonòmiques espanyoles que operen a Catalunya, les quals, sobretot des del darrer 155, només tenen el valor que les autoritats espanyoles permeten, sense cap opció, ni tan sols, per aplicar una certa autonomia política vigilada.

De president de Catalunya només n'hi ha un, i aquest, ara per ara, si ell vol, és Carles Puigdemont. La seva gesta, així i tot, pot quedar desvirtuada amb la seva dimissió *de facto* d'aquestes funcions si acaba exercint com eurodiputat, tot negant per quart cop la voluntat democràtica i majoritària dels catalans, segons manifesta gent propera als postulats de la unilateralitat.